

юклу отъ Котелъ; и тоя юнакъ е първия, който запали искрата за свобода у Българитѣ въ XIX-я вѣкъ. — Българитѣ се стреснахъ отъ дълбокия си робски сжнь, заченахъ да схвзематъ сладкх надеждх: „че тѣ ще се освободятъ отъ турското робство;“ и спорядъ това, тѣ и се поразмърдахъ. Но за жялостъ тогавашната имъ надежда се осуети! . . . ; понеже слѣдъ сключванъето на Букурещкия миръ, разярѣнитѣ Турци нападнахъ немилостиво надъ бѣднитѣ Българи, и до колкото щѣхъ, разорихъ градове и села. Много Българи тогава се принудихъ да отидятъ да заселятъ пустинитѣ въ Бессарабія, и нѣкои мѣстности въ Влашко. Сжщо и Капетанъ Георгій Мамарець-тъ, заедно съ своитѣ волинтири, отиди и той въ Россія и като що бѣше вече русски поданикъ, влѣзе въ русска военна служба. —

Слѣдъ това кратко разясненіе за „Вѣра“ и за „народность“, ніе се поврщама пакъ къмъ хайдутитѣ и поборниците тѣ за освобожденіето на поробеното ни отечество, и казвами че спорядъ русскитѣ войни въ началото на XIX вѣкъ, много отъ Българитѣ бѣхъ сж записали като волинтири и като спомагателни войници, и — слѣдователно дѣйствоваха заедно съ Русситѣ противъ Турцитѣ; въ слѣдствие на това тѣ схвзехъ дерзостъ и се доволно стреснахъ и посжбудихъ отъ робскія имъ дълбокъ сжнь. . . . Въ съображеніе на това, и отъ 1810 г. насамъ, до самото освобожденіе на България въ 1877 година, сж ставали по важни и по дерзостни вжстания. Тукъ впрочемъ трѣба да забѣлимъ най ясно, и за избѣгванъето на всяко едно неспоразумѣніе: „че всичкитѣ тѣе хайдуги — юнаци които дѣйствоваха въ горѣупомянутата епоха за освобожденіето на поробеното ни отечество, не дѣйствоваха по внушеніето, или по вдхновеніето на Россія, както Турцитѣ и много други Европейци искаха да угѣрятъ, не схвсѣмъ не; спорядъ всичко явно се вижда, че тѣ сж дѣйствovali единствено вжспалени отъ святото чувство на единъ безкоризненъ и искрененъ патриотизмъ. Такива патриоти бѣха: Котленцитѣ Георги Мамарець-тъ, Савва Стойковъ Раковски, Алтжнь Стоянь, и до нѣйдѣ може да се кажи и за Ивана Мир-